

ligesom ikke rigtig sammenhæng i den begejstring.

Så skal jeg kun sige om det udenrigspolitiske, at jeg med stor omhyggelighed og stor tilfredshed noterede mig regeringens klart udtrykte vilje til at følge FN-sporet, hvad angår Irak, og jeg må gå ud fra, at det gælder hele vejen.

Så skal jeg endelig spørge om en NATO-udrykningsstyrke, en EU-udrykningsstyrke: Er der ikke nogen modsætning? Jeg ved det ikke. Jeg har ikke fået forelagt det projekt. Jeg har ikke hørt om det i Det Udenrigspolitiske Nævn. Jeg har ikke haft nogen drøftelser med medlemmer af regeringen om det. Det ved jeg ikke.

Men jeg vil godt holde fast i – og er også glad for på det punkt, at statsministeren gav mig ret – vigtigheden af, at før der træffes beslutninger om sådanne sager, så får vi en grundig drøftelse måske alene i Det Udenrigspolitiske Nævn, men i det hele taget mellem de partier, der plejer at være bærende i dansk udenrigs- og forsvarspolitik.

På den baggrund synes jeg faktisk ikke, det er heldigt, at forsvarsministeren har været ude og udtrykke en begejstring for et projekt, ingen af os har fået forelagt og diskuteret.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må da også sige til statsministeren, at det da har været sådan en nogenlunde afdæmpet debat, sådan stort set uden polemik næsten hele dagen. Men det er vel også, fordi Folketinget har affundet sig med situationen. Man var nok lidt mere ophidset under de første lange debatter efter novembervalget sidste år. Det mindes jeg i hvert fald meget tydeligt. Nu har man da – ser det ud til – taget tingene til efterretning, og det manglede da også bare andet.

Jeg vil godt kommentere lidt på det, som statsministeren svarede mig på. Der var først det om EU-udvidelsen, hvor jeg havde spurgt statsministeren, hvad den kostede den enkelte dansker. Statsministeren kom med et beløb, sådan i stil med at det da ikke betød noget. Så må jeg spørge statsministeren: Kan man nu fæste lid til det svar, som hr. Peter Skaarup på et tidspunkt fik fra finansministeren?

Kl. 21.40

Der har jo været så mange forhold inden for det europæiske samarbejde, som Dansk Folkeparti har rejst spørgsmål om. F.eks. vil jeg også godt i denne her sammenhæng nævne euroen, hvor vi også på et tidspunkt fik et svar fra fi-

nansministeren, nemlig at det aldeles ikke betød prisforhøjelser i de enkelte lande.

Det har senere vist sig aldeles ikke at holde stik. I mange af de sydeuropæiske lande, hvor befolkningerne i første omgang var lidt nonchalante i forhold til euroen og syntes, at den betød måske ikke så meget, er man nu meget ærgerlig over, at deres landes parlamenter deltager i eurosamarbejdet, for det betyder ganske enkelt en temmelig markant nedgang i eksempelvis turismen.

Jeg skal da også minde om, at f.eks. Dresdner Bank på et tidspunkt kom med en anden beregning end finansministerens. Jeg ved ikke, om statsministeren kan huske, at hr. Helmut Schmidt på et tidspunkt havde et meget langt interview, jeg tror, det var i Jyllands-Posten, hvor han direkte advarede imod, at det kunne blive meget, meget dyrt, hvilket også viser sig i mange lande.

Så jeg er ikke helt sikker på, at det svar, som statsministeren gav mig om udvidelsen, er et, der holder vand. Men det kan vi jo nok få megen tid til at gå med efterfølgende i mange andre debatter.

Så var der også den bemærkning fra statsministeren om, hvorvidt det nu betød noget i forhold til den frihandel, vi fik i Europa. Ja, men den kan vi da sagtens få. Det har jo intet med det at gøre. De to ting har jo ikke noget med hinanden at gøre. Man kan jo sagtens få frihandel uden at skulle indlemme andre lande i det europæiske samarbejde.

Så er der hele spørgsmålet om den fri arbejdskraft i Europa, som statsministeren nævnte. Jamen der går så sandelig allerede forlydender i de østeuropæiske lande om, at man faktisk er i gang med at uddanne sig på en måde, så man kan komme ind på det danske arbejdsmarked.

Så kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvorfor der nu er de regler inden for EU om, at man kan have en overgangsordning; at der er andre lande, der har indgået den overgangsordning, når nu det ser ud, som om det overhovedet ikke er nødvendigt.

Vi siger det jo bare for at advare i tide og for at sige til regeringen: Der kan altså blive meget, meget store problemer, hvis der lige pludselig på én gang kommer et meget stort antal østeuropæiske arbejdere ind på det danske arbejdsmarked, der kan påvirke arbejdsmarkedet skævt. Nu er det sagt. Det skal nok blive sagt igen, men vi mener, at det kan blive et problem.